

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **BEZ H2O s.r.o.**, IČO: 04260562
se sídlem Národní 973/41, Praha 1 – Staré Město
zastoupená JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem
se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2021, č. j. 14836/21/5300-21444-711869,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále „správce daně“) rozhodnutím ze dne 6. 11. 2019, č. j. 8446161/19/2001-52521-110858, doměřil za zdaňovací období červenec 2017 žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 3 275 971 Kč a současně rozhodl o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 655 194 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím

zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného.

2. Dne 16. 8. 2017 žalobkyně podala přiznání k DPH za zdaňovací období červenec 2017. Správce daně dne 5. 1. 2018 vydal zajišťovací příkaz, aby žalobkyně zajistila úhradu daně, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty, a to ve výši 3 275 971 Kč za období od 1. 7. 2017 do 31. 7. 2017. V odůvodnění uvedl, že správci daně v rámci analyticko-vyhledávací činnosti vzniklo podezření o zapojení žalobkyně do řetězce obchodních korporací, ve kterém na určitém stupni fakturačního řetězce není odvedena DPH. Dne 27. 2. 2018 byla zahájena daňová kontrola. Dne 6. 3. 2018 správce daně od žalobkyně převzal písemnosti na technickém nosiči dat CD; dne 15. 3. 2018 se žalobkyně vyjádřila k dotazům správce daně; výzvou ze dne 10. 4. 2018 správce daně vyzval žalobkyni k prokázání skutečností, zejména protože mu vznikly pochybnosti, zda žalobkyně zdanitelná plnění použila při své ekonomické činnosti a oprávněně uplatnila odpočet daně na vstupu z přijatých zdanitelných plnění a zda je zahrnula do evidence pro účely DPH a do daňových přiznání k DPH. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně podáním ze dne 25. 4. 2018. Dne 24. 5. 2018 bylo realizováno místní šetření v provozovně žalobkyně na adrese X, Č. Dne 1. 6. 2018 žalobkyně podáním doplnila protokol z místního šetření. Dne 28. 11. 2018 byla ve spise zaprotokolována mezinárodní spolupráce týkající se výměny informací. Po opakovaném předvolání byl dne 30. 4. 2019 proveden výslech svědka D. M., jednatele společnosti zetacos, s.r.o. Výzvou ze dne 13. 6. 2019 správce daně vyzval žalobkyni k prokázání oprávněnosti uplatněných nároků na odpočet daně, konkrétně že fakticky přijala uvedená zdanitelná plnění. Správci daně totiž vznikly pochybnosti o faktické existenci zboží (autodílů) a poukázal na rizikové faktory subdodavatelů. K této výzvě reagovala žalobkyně podáním ze dne 23. 7. 2019, kde uvedla, že subdodavatele A-D nezná a nepodařilo se jí o nich nic zjistit. Dále uvedla, že skutečnost, že subdodavatel SILIKANERE byl sjednán dodavatelem zetacos a dovezl zboží žalobkyni do provozovny v Č., potvrdil v rámci svědecké výpovědi D.M. Více o subdodavateli SILIKANERE již zjistit nelze vzhledem k jeho výmazu z obchodního rejstříku. Svědeckou výpověď jejího emeritního jednatele žalobkyně prostuduje na základě nahlédnutí do spisu, ovšem nemusí a ani nemůže vůbec podrobnosti o subdodavatelích svého dodavatele znát. Podáním ze dne 17. 9. 2019 pak žalobkyně uvedla, že správce daně nijak neprokázal svoji hypotézu o fiktivním plnění, resp. činil tak jen v souvislosti se subjekty, jež daňový subjekt nemohl žádným způsobem ani zjistit, ani následně ověřit. Dne 25. 10. 2019 byla s žalobkyní projednána zpráva o daňové kontrole a dne 6. 11. 2019 správce daně vydal dodatečný platební výměr na DPH, kterým byla doměřena daň ve výši 3 275 971 Kč a penále ve výši 655 194 Kč.
3. V rámci odvolacího daňového řízení byl proveden výslech svědkyně paní Ing. S. T., účetní společnosti zetacos. Žalovaný následně seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi přípisem ze dne 22. 3. 2021, č. j. 8972/21/5300-21444-711869. Uplatněné námitky žalovaný zahrnul mezi odvolací důvody.
4. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě zjištěného skutkového stavu nelze postavit na jisto, že se v případě předmětných plnění jednalo o plnění fiktivní, nicméně v dané věci byly dány důvodné pochybnosti ohledně přijetí předmětných plnění od deklarovaného dodavatele zetacos v deklarovaném předmětu a rozsahu, a o použití těchto plnění k ekonomické činnosti žalobkyně. Předmětem plnění bylo dodání zboží označeného jako náhradní automobilové díly. Správce daně pojal pochybnosti ve vztahu k předmětným plněním, a to ohledně jejich faktického přijetí a použití k ekonomické činnosti žalobkyni,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

neboť z vyjádření žalobkyně nebylo zřejmé, jakým odběratelům byla přijatá plnění od společnosti zetacos dodána, subdodavatelé předmětných plnění vykazovali nestandardní znaky a nebyl zřejmý výkon jejich ekonomické činnosti, dále se jednalo o zjištění ohledně skladových prostor aj. Ve vztahu k předloženým daňovým dokladům od dodavatele zetacos žalovaný uvedl, že je na nich uvedena forma úhrady převodem a je zde uveden bankovní účet dodavatele zetacos, který však byl založen dne 26. 10. 2017, tj. až po datu vystavení daňových dokladů od dodavatele zetacos v červenci 2017, z čehož plyne, že tento účet v době vystavení předmětných daňových dokladů fakticky neexistoval, a proto v tvrzené době vystavení daňových dokladů na nich tento účet nemohl být uveden. Tato skutečnost tak nasvědčuje dodatečnému vyhotovení předmětných daňových dokladů a přispívá k pochybnostem žalovaného o přijetí plnění od dodavatele zetacos v deklarovaném předmětu a rozsahu. Rovněž je na daňových dokladech uvedena naprosto neobvyklá délka splatnosti šest měsíců. Nejeví se dle žalovaného jako pravděpodobné, s ohledem na celkovou hodnotu za dané zdaňovací období ve výši téměř 19 milionů Kč, že by si dodavatel zetacos mohl dovolit čekat na úhradu od žalobkyně tak dlouhý časový úsek.

5. K předloženým dodacím listům žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na nich není uvedeno razítko a podpis dodavatele zetacos, je na nich uvedeno pouze razítko a podpis žalobkyně, a není zde uvedeno datum převzetí zboží a zda bylo zboží dodáno v deklarovaném předmětu a rozsahu. Předložená rámcová smlouva obsahuje pouze obecná ustanovení, ze kterých nevyplývají žádné konkrétní informace, např. ohledně druhu zboží, ceny, dodacích podmínek apod. Žalovaný dále uvedl, že správce daně v rámci daňové kontroly provedl výslech jednatele společnosti zetacos D. M., přičemž tvrzení svědka se jeví jako nevěrohodná. Dle výpovědi svědka docházelo k předání zboží ve skladovacích prostorech v Č. Žalobkyně v průběhu daňové kontroly předložila smlouvu o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 1. 6. 2017. K první fakturaci za nájem však došlo až dne 5. 10. 2017 a k zahájení provozování živnosti na dané adrese dle údajů z živnostenského rejstříku až dne 1. 11. 2017. Dle žalovaného využíval v předmětném období skladování v areálu na adrese N. 155. Žalovaný tak měl pochybnosti o dodání zboží právě do skladu v Č.. Svědek D. M. rovněž uvedl, že zboží objednával osobně nebo telefonicky, což žalovaný nepovažoval za pravděpodobné ani reálné, jelikož na dodacích listech je uvedeno vždy větší množství položek zboží a často je zde uvedeno více položek stejného typu zboží (např. olejový filtr) odlišeného pouze číselným či písmenným a číselným kódem, kdy si lze jen stěží představit telefonické objednávání takového množství různých druhů zboží, a to i vícekrát denně. Svědkyně Ing. T. se odvolávala na mlčenlivost vůči společnosti zetacos a žádné informace neuvedla. Žalovaný proto obě svědecké výpovědi nepovažoval jako důkaz o žalobkyní tvrzených skutečnostech. Správce daně z porovnání informací z elektronického mýtného systému a předložených CMR listů zjistil, že přeprava předmětného zboží nebyla u 2 z 5 vozů vůbec uskutečněna. U dalších vozů z mýtného systému nebyly zjištěny žádné informace. Tato skutečnost dle žalovaného přispěla k pochybnostem o použití předmětných plnění k ekonomické činnosti žalobkyně. Obdobně přispívá k pochybnostem postoupení pohledávek krátce po vystavení daňových dokladů pro uvedené odběratele. K návrhům na provedení výslechu svědků, jednatelů subdodavatelů žalobkyně, žalovaný uvedl, že tyto nejsou pro věc stěžejní, jelikož podstatou sporu je prokázání přijetí předmětných plnění společností zetacos dle předložených daňových dokladů. Předchozí subdodavatelé by o tomto nemohli nic vypovědět. Zdokumentování původu zboží není pro posouzení věci podstatné, neboť se nejedná o meritum vedeného sporu a na základě zdokumentování původu zboží nemohou být prokázány odvolatelem tvrzené skutečnosti.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

6. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom skutečnosti, že podmínka prokázání, že plnění uskutečnil dodavatel uvedený na dokladu, byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 334/2017, který v této věci položil předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, věc C-154/20, tyto nebyly dosud zodpovězeny. Rovněž je žalovanému známo recentní usnesení Soudního dvora EU (věc C-610/19), ovšem spatřuje zde rozdíl z důvodu, že v nyní posuzovaném případě žalovanému vznikly pochybnosti nejen o osobě dodavatele předmětného plnění, ale také o rozsahu a předmětu plnění a jeho použití k ekonomické činnosti.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Pro přehlednost uvede Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalovaného k daným námitkám.

II. 1 Prekluze práva stanovit daň

8. Žalobkyně v žalobě zopakovala odvolací námitky a rozhodnou právní úpravu. V podané žalobě namítá, že běh lhůty pro stanovení daně byl ve smyslu § 148 odst. 4 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném do 31. 5. 2021 (dále „daňový řád“), přerušen ode dne 28. 6. 2018, kdy byly v rámci daňové kontroly odeslány žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní na Slovensko za účelem ověření přepravy předmětného zboží na Slovensko a jeho dodání slovenským odběratelům, do dne 22. 11. 2018, kdy byla doručena odpověď na poslední z těchto žádostí. Dle žalovaného byl běh lhůty stažen na 147 dní a její konec připadá na den 25. 7. 2021. Žalovaný doručil napadené rozhodnutí žalobkyni dne 27. 4. 2021, což dle jeho názoru učinil ve lhůtě pro stanovení daně. Správce daně však nečekal na odpověď od dožádaného orgánu, ale pokračoval kontrolními zjištěními v ČR po celou dobu běhu lhůty. Nelze proto použít § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, ale jen § 148 odst. 1 a 3 daňového řádu, podle kterého by došlo k uběhnutí lhůty pro stanovení daně 28. 2. 2021. Žalobkyně proto trvá na námitce prekluze stanovení daně.
9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že během daňové kontroly správce daně provádí simultánně nejen jeden úkon, jelikož daňové řízení je ovládáno zásadou rychlosti. Skutečnost, že po dobu mezinárodní spolupráce neběží lhůta pro stanovení daně, je dána z důvodu, že správce daně nemůže ovlivnit délku doby nutné k získání požadované informace ze zahraničí. Jelikož mezinárodní dožádání souviselo s řízením na prvním stupni, a tedy závěrem správce daně stran fakticity zdanitelných plnění, jednalo se o procesní krok toliko účelný.

II. 2 Neprovedení výsledku svědků

10. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že provedení navržených svědeckých výpovědí není pro posouzení dané věci stěžejní, neboť podstatou sporu je prokázání přijetí předmětných plnění žalobkyní od dodavatele ztakovs dle předložených daňových dokladů a jejich použití k ekonomické činnosti žalobkyně. Žalobkyně naopak uvedla, že subdodavatel SILIKANERE mohl potvrdit dodání zboží přímo žalobkyni a sám žalovaný uvedl, že žalobkyně v reakci na seznámení ze dne 22. 3. 2021 uvedla, že zboží bylo dodáváno subdodavatelem SILIKANERE přímo žalobkyni. Žalovaný tak měl postupovat v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu a provést dokazování na základě návrhu žalobkyně.
11. Žalovaný tuto námitku odmítá jako nedůvodnou. S důvody neprovedení výsledku svědka byla žalobkyně seznámena, kdy jí bylo vysvětleno, že provedení svědecké výpovědi jednatele

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

subdodavatele není pro dané řízení stěžejní, neboť podstatou sporu je prokázání faktického přijetí zdanitelných plnění od přímého dodavatele a též jejich použití k ekonomické činnosti žalobkyně.

II. 3 Unesení důkazního břemene

12. Žalobkyně rovněž namítá, že správce daně neunesl své důkazní břemeno, což uznal i žalovaný, který z toho důvodu změnil právní kvalifikaci, když uvedl, že nelze postavit na jisto, že se předmětná plnění neuskutečnila. Naopak žalobkyně své důkazní břemeno unesla, když předložila, jak přiznává sám žalovaný, daňové doklady přijaté, dodací listy, rámcovou smlouvu, daňové doklady vydané, CMR listy, smlouvy o postoupení pohledávek, a poskytnutí zdanitelného plnění dodavatelem zetacos žalobkyni potvrdil i svědek, jednatel dodavatele D.M. Rámcové smlouvy jsou věrohodným důkazem i přes jejich obecnost, která je dána rámcovostí, rovněž dodací listy jsou zcela věrohodným důkazem. Výpověď svědka žalovaný označil jako nekonkrétní, odkazující ve všech bodech na účetní společnosti dodavatele Ing. S. T., svědek však dle žalobkyně vypověděl zcela konkrétně o spolupráci dodavatele s žalobkyní a jeho výpověď nebyla ani v rozporu s tvrzením žalobkyně o časech dodání zboží. Žalovaný rovněž uvedl, že z vyjádření společnosti zetacos v rámci jiného daňového řízení vyplývá, že zboží dodávané společností zetacos žalobkyni bylo předáno v předem domluveném termínu společností SILEKANERE ve skladu v Č., kde je přebíral jednatel společnosti zetacos. Žalobkyně však nemohla být účastníkem tohoto jiného řízení, neměla žádná procesní práva, tento důkaz nebyl žádným způsobem v rámci správního řízení osvědčen a je tedy zcela irelevantní. Způsob placení formou postoupení pohledávek je zcela v souladu s občanským zákoníkem. Je věcí daňové kontroly ve Slovenské republice, proč odběratelé žalobkyně nepodali daňová přiznání. Žalobkyně namítá, že žalovaný nepřihlédl k relevantní judikatuře. Dlouhá splatnost faktur při neustálých dodávkách dává možnost žalobkyni právě započíst svou pohledávku za svými odběrateli, jak tomu bylo v tomto případě. V jednom případě byl vyhotoven daňový doklad zpětně, ale právě s ohledem na dlouhou splatnost byl aktuální účet dodavatele zetacos později založený.
13. Žalovaný uvedl, že správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala fakticitu plnění, tj. že k realizaci zdanitelných plnění skutečně došlo. Žalovaný korigoval tento závěr tak, že je závěr správce daně vysoce pravděpodobný, nicméně nelze jej postavit na jisto, ovšem jsou dány důvodné pochybnosti ohledně přijetí předmětných plnění od deklarovaného dodavatele zetacos v deklarovaném předmětu a rozsahu a o použití těchto plnění k ekonomické činnosti žalobkyně.

III. Ústní jednání

14. Na ústním jednání dne 25. 3. 2024 žalobkyně zopakovala žalobní námítky.
15. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž na rozsudek městského soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 8 Af 17/2022-76, ve kterém byla řešena obdobná věc žalobkyně pouze za jiná zdaňovací období.
16. Žalobkyně k důkazu navrhla provedení plné moci. K dotazu soudu vysvětlila, že tím chtěla pouze prokázat zmocnění pro podání žaloby a řízení o ní. Soud nemá o zmocnění pochybnosti, proto plnou mocí důkaz neprováděl. Žalobkyně dále navrhovala k provedení důkazu žalobou napadené rozhodnutí, které je obsaženo ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS), a jež má soud k dispozici částečně v listinné a

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

částečně v elektronické podobě na CD. Žalobkyně navrhovala k provedení důkazu vyjádření společnosti zetacos v rámci jiného daňového řízení (str. 15 žaloby). To je rovněž založeno ve správním spise (dokument s pořadovým číslem 66 ve veřejné části spisu a s pořadovým číslem 41 v neveřejné části spisu). Žalobkyně rovněž navrhovala k provedení „důkazy neprovedené žalovaným“. Žalobkyně na ústním jednání upřesnila, že těmi myslela zejména svědecké výpovědi jednatelů. Tyto výsledky soud neprovedl, jelikož to nepovažuje za podstatné. Jednou z žalobních námitek žalobkyně je právě i vada spočívající v neprovedení výsledku svědků. Seznal-li by tuto námitku soud důvodnou, zrušil by rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc za tím účelem, aby svědky vyslechl. Žádné jiné návrhy v textu žaloby žalobkyně nenavrhla a ani je nedoplnila na ústním jednání.

IV. Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.

IV. 1 Prekluze práva stanovit daň

18. Žalobkyně namítá, že právo žalovaného stanovit daň bylo prekludováno, neboť v době od odeslání žádosti o mezinárodní spolupráce při správě daní na Slovensko do zaslání odpovědi dne 22. 11. 2018 správce daně nečekal na odpověď, ale pokračoval v daňové kontrole i v ČR. Lhůta pro stanovení daně tak běžela i po tuto dobu a žalobkyně proto trvá na námitce prekluze stanovení daně dle § 148 odst. 1 a 3 daňového řádu.
19. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu platí, že *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*
20. Podle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu platí, že *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku.*
21. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu platí, že *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*
22. Podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu platí, že *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.*
23. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně činí 3 roky. Daňový řád zároveň stanoví, že se lhůta staví též ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost. Důvodem pro tuto úpravu je skutečnost, že správci daně je po danou dobu věc „odňata“, či je závislá na výsledku řízení, které do pravomoci správce daně nespadá. V případě DPH může správce daně využít mezinárodní dožádání na základě nařízení č. 904/2010. Mezinárodní dožádání má vliv na

běh lhůty pro stanovení daně, neboť po dobu jeho trvání prekluzivní lhůta neběží [§ 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu]. Aby však účinky na běh lhůty pro stanovení daně skutečně nastaly, nepostačuje samotné odeslání dožádání, ale je třeba, aby toto dožádání souviselo s konkrétním daňovým řízením a bylo účelné a důvodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 2 Afs 39/2020-56, či ze dne 21. 9. 2023, č. j. 6 Afs 59/2023-52, č. 4520/2023 Sb. NSS). Konkrétní podmínky kasační soud vymezil v rozsudku ze dne 23. 8. 2022, č. j. 3 Afs 24/2021-75, tak, že „(a) musí existovat objektivní potřeba mezinárodní spolupráce, neboť správce daně nemohl příslušné informace či důkazy získat vlastní činností; (b) z hlediska účelu řízení nesmějí být informace či důkazy požadované v rámci mezinárodní spolupráce zjevně nadbytečné – naopak se musejí týkat podstatných skutkových okolností a (c) úspěšnost žádosti o mezinárodní spolupráci není rozhodující.“ V rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Afs 348/2020-43, kasační soud dále uvedl, že „nepovažuje za podstatné, že dožádáním nebylo zjištěno nic, co by pro posouzení věci mělo význam. Důvodnost mezinárodního dožádání není možné posuzovat jen podle jeho úspěšnosti a faktického přínosu pro rozhodnutí. Nebylo by tak možno považovat za bezdůvodné mezinárodní dožádání, pokud se požadované a potřebné informace nepodařilo zjistit.“ Z hlediska prekluze práva stanovit daň podle daňového řádu je mezinárodní dožádání na daňové kontrole nezávislým procesem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Afs 206/2017-39, č. 3677/2018 Sb. NSS). Jeho cílem je získat informace, odstranit nejasnosti nebo pořídit důkazy, které správce daně nemůže získat vlastní činností v rámci výkonu svých pravomocí, ale pouze za pomoci správce daně jiného státu (srov. již citovaný rozsudek kasačního soudu sp. zn. 2 Afs 39/2020).

24. Žalobkyně nenamítala neúčelnost mezinárodního dožádání, ani nepoukazovala na skutečnost, že by přínos pro řízení byl zanedbatelný, nebo že by takové dožádání bylo dokonce činěno jen za účelem získání času, a proto mu nelze účinky stavení lhůty přiznat. Soud se proto výslovně dále nezabýval tím, po jak dlouhou dobu byl v jejich důsledku běh prekluzivní lhůty přerušen, ani tím, zda mezinárodní dožádání souvisela s daňovým řízením a byla důvodná. K samotné prekluzi je soud nicméně povinen přihlížet i bez návrhu [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08 (N 74/52 SbNU 711), a ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 1341/08 (N 96/57 SbNU 261)].
25. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2012, č. j. 9 Afs 69/2011-46, prostřednictvím mezinárodního dožádání se zjišťují informace, o nichž lze v době zaslání mezinárodního dožádání předpokládat, že budou mít zásadní roli pro zjištění skutkového stavu a pro rozhodnutí, je žádoucí, aby správce mohl využít dožádanou informaci již v řízení, pro jehož účely byla dožadována. Je však nutno vzít v potaz i možnou délku procesu zjištění informace prostřednictvím mezinárodního dožádání. Problém zpravidla nebudou způsobovat situace, kdy informace získaná prostřednictvím mezinárodního dožádání je dožadujícímu státu poskytnuta již v době, kdy stav řízení ještě neumožňuje vydání rozhodnutí (např. tehdy, když správce daně stále aktivně z vlastních obvyklých zdrojů zjišťuje a ověřuje jiné rozhodné skutkové okolnosti, než kterých se týkalo mezinárodní dožádání).
26. Soud rovněž upozorňuje na obsah § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, podle kterého má správce daně rovněž možnost odeslat oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Je tak zřejmé, že zákonodárce předvídal, že správce daně činí další kroky a bude hodnotit, na základě individuálních okolností případu, zda tyto okolnosti odůvodňují spíše potřebu vyčkat na výsledek mezinárodního dožádání nebo zda je namístě

řízení ukončit, aniž by bylo mezinárodní dožádání vyřízeno. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 344/2013 Sb., který s účinností od 1. 1. 2014 zavedl stavění lhůty z důvodu mezinárodního dožádání: „*Lhůta tedy nebude běžet ode dne odeslání žádosti správcem daně do dne obdržení odpovědi a v případě, že informace přestane být potřebná, tak do dne odeslání oznámení o ukončení spolupráce správcem daně.*“ [zvýraznění doplnění soudem] V nyní posuzované věci nebyla předmětem sporu skutečnost, že by rozhodnutí bylo vydáno ještě před tím, než by byla dožádaným státem poskytnuta požadovaná informace. Správce daně odeslal žádosti o mezinárodní spolupráci dne 28. 6. 2018, odpověď byla doručena dne 22. 11. 2018 a dodatečný platový výměr na DPH byl vydán dne 6. 11. 2019, tedy správce daně vyčkal na výsledek mezinárodního dožádání.

27. Soud uzavírá, že z daňového řádu ani z judikatury neplyne, že by správce daně nemohl činit žádné jiné úkony po dobu mezinárodního dožádání. Z daňového řádu naopak vyplývá, že správce daně může před obdržením odpovědi seznat, že dožádání není potřebné, právě s ohledem na to, že sám zjišťoval rozhodné skutečnosti. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

IV. 2 Neprovedení výslechu svědků

28. Za nedůvodnou pak městský soud považuje i námitku týkající se neprovedení žalobkyní navržených výslechů. Žalobkyně v bodě 3 odvolání uvedla, že „*výpověď svědka G. – ostatně osobnosti zcela neznámé žalobkyni – nemusí být vůbec pravdivá. Jeho motivací přec bylo zapřít spolupráci mezi společnostmi E a zetacos s. r. o. Správce daně v Protokolu na tuto námitku odpověděl, že žádnou svědeckou výpověď neprovedl a dále se odkazuje na str. 10 Zprávy – protokolované ústní jednání ze dne 11.7.2018, které bylo provedeno s jednatelem obchodní korporace „E“ v rámci vyhledávací činnosti.*“ Žalobkyně považovala takto získané informace za nevěrohodné a navrhovala výslech svědka F. G. a výslech svědků, jednatelů subdodavatelů žalobkyně APPLE plus s.r.o., Náš servis Blatná s.r.o., Precorp 4 s.r.o. a Car Race Kft. odštěpný závod. Dne 24. 3. 2021 bylo žalobkyni doručeno seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 22. 3. 2021. Zde žalovaný uvedl, že návrh žalobkyně na výslech jednatele subdodavatele SILEKANERE F. G. a výslechy jednatelů všech dalších subdodavatelů nepovažuje za stěžejní pro posouzení dané věci, jelikož podstatou sporu je prokázání přijetí předmětných plnění žalobkyní od dodavatele zetacos dle předložených daňových dokladů a jejich použití k její ekonomické činnosti. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně nspecifikovala, jaké skutečnosti hodlá navrženými svědeckými výpověďmi prokázat. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2011, č. j. 2 Afs 15/2011-80. V přípisu ze dne 6. 4. 2021 žalobkyně zopakovala svůj návrh vyslechnout svědky a uvedla, že „*důvodem těchto výslechů by bylo jejich přijetí zdanitelných plnění a jejich využití z jejich ekonomické činnosti, aby byl zdokumentován původ zboží.*“ K jiné námitce v tomto přípisu rovněž uvedla, že zboží bylo transportováno přímo jí ze skladu subdodavatele SILEKANERE. Jak již bylo uvedeno, žalovaný k návrhu na vyslechnutí svědků v napadeném rozhodnutí uvedl, že podstatou sporu není prokázání původu zboží, ale prokázání přijetí předmětných plnění společnosti zetacos dle předložených daňových dokladů.
29. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 15/2011 „*správce daně je sice povinen dbát o úplné zjištění všech rozhodných skutečností, ovšem navržené důkazní prostředky provede, jen pokud jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 31 odst. 2 daňového řádu). Správce daně je tedy oprávněn posoudit přínos navrženého důkazního prostředku včetně návrhu*

na výslech svědka. To neznamena, že předem nepřipustně hodnotí možný obsah výpovědi. Na potřebnost výslechu svědka může soudit právě z návrhu daňového subjektu, čeho byla navržená osoba svědkem, na jakém jednání se podílela, a k čemu má být konkrétně slyšena.“

30. Jak bylo uvedeno, žalobkyně ve správním řízení zdůraznila, že svědky navrhuje za účelem zdokumentování původu zboží. Správce daně zcela správně již i v seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 22. 3. 2021 uvedl, že v posuzované věci není podstatný původ zboží, ale to, zda jí bylo zboží poskytnuto společností zetacos dle předložených daňových dokladů. Právě ve vztahu k účelu, za kterým žalobkyně navrhovala svědky vyslechnout, souhlasí městský soud s žalovaným, že jejich výslech byl zbytečný, jelikož i prokázání původu zboží by nemělo žádnou vypovídající hodnotu k ve věci sporné otázce.
31. Žalobkyně až v podané žalobě propojila tvrzení, dle kterého subdodavatel SILIKANERE dodával zboží přímo žalobkyni, s návrhem na výslech svědka - jelikož subdodavatel dodával zboží přímo žalobkyni, mohl výslech jednatele této společnosti prokázat uskutečnění plnění od společnosti zetacos. S tímto odůvodněním však ve správním řízení žalobkyně výslech svědka jednatele společnosti SILIKANERE nenavrhovala. Dle městského soudu není povinností správních orgánů domýšlet veškeré různé skutečnosti, jež výslech svědka může potvrdit. Správní orgány mají usoudit na potřebnost výslechu svědka z tvrzení daňového subjektu.
32. Žalobkyně v přípisu ze dne 6. 4. 2021 skutečně zmínila, že subdodavatel SILIKANERE dodával zboží přímo žalobkyni, učinila tak nicméně v části Ad 4., Ad c) jako reakci na názor žalovaného, že z dodacích listů není zřejmé, kdy konkrétně mělo zboží dojít žalobkyni. K tomu žalobkyně uvedla, že dodavatel zetacos nemusel vědět, kdy přesně bylo zboží dodáno, protože zboží dodával přímo subdodavatel, proto nebylo nutné, aby tento údaj byl na dodacím listu. Dané tvrzení tak žalobkyně nevznesla z důvodu prokázání potřebnosti výslechu svědka a ani jej nespojila právě s navrhovaným výslechem svědka. Dle městského soudu nebyl ani žalovaný povinen propojit si tato dvě tvrzení a sám domyslet důvod pro výslech svědka.
33. Žalovaný tak postupoval řádně, když seznal, že skutečnosti, jež mají navržení svědci prokázat, nejsou pro posuzovanou věc podstatné.

IV. 3 Unesení důkazního břemene

34. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat *všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.* Podle odst. 4 stejného ustanovení dále platí, že *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.* Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje *skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
35. Uplatní-li plátce nárok na odpočet DPH na vstupu z přijatých zdanitelných plnění, která správce daně následně zpochybní, je na plátcu, aby v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu prokázal splnění nejen formálních, ale i hmotněprávních podmínek odpočtu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ze dne 24. 1. 2008, č. j. 7 Afs 112/2007-40, č. 1836/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79).

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

36. Formální podmínkou uplatnění nároku na odpočet je především existence daňového dokladu vystaveného plátcem podle § 73 odst. 1 zákona o DPH. Hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet pak vyplývají z § 72 odst. 1 zákona o DPH, podle něhož nárok na odpočet na vstupu vzniká plátcí, který zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti.
37. Pro uznání nároku na odpočet DPH nejsou rozhodné pouze formální náležitosti předložených a řádně zaúčtovaných dokladů, ale i stav faktický, tedy faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k uskutečnění zdanitelných plnění daňovým subjektem. Z konstantní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že prokázání daňově uznatelného výdaje či nároku na odpočet je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad s faktickým stavem. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH nebo samotné výše DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Předložení daňového dokladu je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně úplného, daňového dokladu [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99 (N 73/22 SbNU 131), rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013-45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012-32].
38. V těchto sporech je často klíčová otázka rozložení důkazního břemene. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Stane-li se tak, je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36, ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-48, bod 23, či ze dne 22. 3. 2022, č. j. 1 Afs 345/2021-49, bod 25). K přenosu důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt (či naopak) může dojít i opakovaně. Vzniknou-li tedy na základě předložených důkazů správci daně další pochybnosti, nic mu nebrání v tom, aby daňový subjekt opětovně vyzval k prokázání rozhodných skutečností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2021, č. j. 1 Afs 49/2021-39).
39. Co se týče samotného hodnocení důkazů a otázky unesení důkazního břemene, platí, že podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Hodnocení důkazů podle své úvahy však neznamená libovůli. Volné hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu je postaveno na vnitřním přesvědčení správce daně, což však v žádném případě neznamená libovůli v jeho postupu, nýbrž přísný logický postup opřený o znalost

zákonů a jiných právních předpisů, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení jednotlivých důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22).

40. Správní orgány spatřovaly pochybnosti o tom, že deklarované plnění proběhlo tak, jak žalobkyně tvrdí, ve skutečnostech, které soud popsal výše v bodech [4] a [5] tohoto rozsudku (nestandardní znaky subdodavatelů a jejich vzájemná propojenost; na fakturách byl uveden bankovní účet, jež v době plnění nebyl založen; velká délka splatnosti faktur 6 měsíců; nedostatečně vyplněné dodací listy; obecně formulovaná rámcová smlouva; pochybnosti o nájmu skladovacích prostor; prokázání neuskutečnění přepravy dle předložených CMR listů; postoupení pohledávek krátce po vystavení daňových dokladů). Správní orgány tak dostatečně konkrétně vyjádřily pochybnosti. Důkazní břemeno tak vážlo na žalobkyni.
41. Správní orgány provedly výslechy dvou svědků, a to jednatele společnosti zekatos pana M. a účetní této společnosti paní Ing. T.. Městský soud souhlasí se správními orgány, že tyto výslechy neodstranily pochybnosti, jež o deklarovaných plněních panovaly. Pan M. uvedl, že s žalobkyní obchodoval, jednalo se o prodej autodílů, komunikoval a objednávky řešil telefonicky nebo osobně, cena byla stanovena dle průměrných cen na trhu, zboží bylo dopravováno do skladu v Č., kde i někdy byl přítomen předávce a účetnictví zpracovávala Ing. T., která měla na starosti obchodní korespondenci, platební styk, smlouvy, datovou a e-mailovou schránku a daňové doklady a dodací listy. Na velkou část otázek (celkem 15) pan M. odpověděl, že nezná odpověď, jelikož danou problematiku zpracovávala účetní paní Ing. T., a to i k takovým otázkám, jež by z pozice jednatele společnosti měl znát (emailová adresa společnosti, existence smlouvy mezi žalobkyní a společností zekatos, se kterou domlouval obchody přímo on). Soud v souladu se správními orgány rovněž pochybuje o reálnosti tvrzení pana M., že objednávky řešil telefonicky nebo osobně, a to vzhledem k množství a vzájemnému zaměnitelnosti zboží. Paní Ing. T. zase při svém výslechu na v podstatě všechny odpovědi uvedla, že nebyla zproštěna mlčenlivosti od společnosti zekatos, proto nebude na otázky odpovídat. I kdyby soud připustil, že výpovědi svědků nebyly v rozporu s jinými důkazy provedenými ve správním řízení (např. rozpor o předávání zboží ve skladu v Č. mezi tvrzením žalobkyně a vyjádřením společnosti zekatos), tyto výslechy v žádném případě nepotvrdily, že by konkrétní obchodní případy skutečně proběhly tak, jak je žalobkyně ve svých daňových přiznáních deklarovala. Soud zdůrazňuje, že ve věci nepanují pochybnosti o tom, že nějaké plnění proběhlo (jak ostatně plyne i z fotografií pořízených na místním šetření ze dne 24. 5. 2018), ale panují pochybnosti o tom, zda proběhlo tak, jak žalobkyně deklarovala.
42. Namítá-li žalobkyně, že své důkazní břemeno unesla, když předložila daňové doklady, dodací listy, rámcovou smlouvu, CMR listy, smlouvy o postoupení pohledávek, a poskytnutí zdanitelného plnění dodavatelem zekatos žalobkyni potvrdil i svědek, jednatel dodavatele D. M., soud s tímto názorem nesouhlasí. Správní orgány správně poukázaly na to, že dodací listy nebyly dostatečně vyplněny, alespoň některé CMR listy byly prokazatelně lživé (doprava se neuskutečnila), a faktury byly vyhotoveny až značnou dobu (3 měsíce) po uskutečnění plnění, jak ostatně sama připustila i žalobkyně. Žalobkyní předložené důkazy ani ve spojitosti s výpověďmi svědků pochybnosti správních orgánů neodstranily.
43. Namítá-li žalobkyně, že žalovaný vycházel z vyjádření společnosti zekatos, které však bylo provedeno v jiném daňovém řízení, proto k němu nemělo být přihlédnuto, soud s tímto názorem nesouhlasí. V daňovém řízení obecně lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů (§ 93 odst. 2 daňového řádu). Výjimkou z tohoto pravidla je protokol o výsledku svědka dle § 93 odst. 3 daňového řádu. Vyjádření společnosti zetacos však nebyl výslech svědka, ale písemné podání společnosti zetacos, které správce daně řádně zařadil do správního spisu vedeného v nyní posuzované věci a žalobkyně se s ním měla možnost seznámit.

44. Žalobkyně namítá, že rámcová smlouva je obecná, jelikož se jedná právě pouze o smlouvu rámcovou, způsob placení formou postoupení pohledávek je v souladu s občanským zákoníkem, dlouhá splatnost faktur dala možnost žalobkyni započíst svou pohledávku za svými odběrateli a z toho důvodu i mohla do později vyhotovené faktury uvést později založené číslo účtu. Soud k těmto tvrzením uvádí, že za prvé nemohou prokázat reálné uskutečnění deklarovaných plnění a za druhé, přestože jednotlivě nemusí být dané skutečnosti nelogické, ve své souvislosti jednoznačně vznášení do věci pochybnosti, které nebyly rozptýleny. Soud dodává, že tvrzení o tom, že vzhledem k dlouhé splatnosti faktur do nich mohl být uveden bankovní účet až zpětně, žalobkyně uplatnila poprvé až v podané žalobě. Toto vysvětlení považuje soud za velmi nestandardní, vymykající se řádným obchodním zvyklostem, ale rovněž jej považuje za tendenční právě s ohledem na vznesení až v podané žalobě. Soud i upozorňuje, že žalobkyně nijak nebrojí proti jiným pochybnostem, které správní orgány vznesly jako jsou pochybnosti o pravdivosti CMR listů a nájmu skladu v Č.
45. Městský soud tak uzavírá, že správní orgány vznesly ve věci dostatečné pochybnosti o tom, zda plnění proběhla tak, jak je žalobkyně deklarovala. Tím přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která jej však neunesla.
46. Městský soud pro úplnost doplňuje, že si je vědom recentní judikatury Soudního dvora Evropské unie ve věci ze dne 9. 12. 2021, *Kemwater ProChemie*, C-154/20, a na něj navazujícího rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS. Dané věci se zabývaly otázkou uznání nároku na odpočet DPH v případě, že není přesně znám konkrétní dodavatel, který plnění podle daňového dokladu poskytl. V posuzované věci však nebylo primárně sporné, kteří dodavatelé žalobkyni deklarovaná plnění dodali. Ve věci bylo zejména sporné, zda plnění, jež žalobkyni měla poskytnout společnost zetacos, bylo uskutečněno tak, jak žalobkyně deklarovala. Za takové situace nejsou závěry uvedené ve výše citovaných rozhodnutích pro věc podstatné a na posuzovanou věc nedopadají. Jak již ostatně Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudcích ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, nebo ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59, nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci *Kemwater*, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci. Soud i doplňuje, že sám žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, která byla předložena rozšířenému senátu v citované věci sp. zn. 1 Afs 334/2017 a shodně seznal, že jsou-li dány pochybnosti i o rozsahu a předmětu plnění, není nutné postupovat podle usnesení SDEU ve věci C-610/19.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25.03.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu